

Murtagh



Murtagh

Christopher Paolini

Traducció de Jordi Vidal

Rocaeditorial

Títol original en anglès: *Murtagh: The World of Eragon*

© 2023, Christopher Paolini

Primera edició: noviembre de 2023

© de la traducció: 2023, Jordi Vidal

© d'aquesta edició: 2023, Roca Editorial de Libros, S. L.

Av. Marquès de l'Argentera 17, pral.

08003 Barcelona

actualidad@rocaeditorial.com

www.rocalibros.com

Printed in Spain – Imprès a Espanya

ISBN: 9788419743299

Tots els drets reservats. Aquesta publicació no pot ser reproduïda, ni en tot ni en part, ni registrada en o transmesa per, un sistema de recuperació d'informació, en cap forma ni per cap mitjà, sigui mecànic, fotoquímic, electrònic, magnètic, electroòptic, per fotocòpia, o qualsevol altre, sense el permís previ per escrit de l'editorial.

RE43282

Argument

*H*eus aquí la terra d'Alagaësia, vasta i verda, plena de misteri. Aquí hi ha muntanyes que graten les estrelles, boscos tan extensos com un oceà, deserts cremats fins a l'aridesa, i més encara. Allà hi viuen diferents pobles i criatures, des d'humans resistents fins a elfs de vida llarga, passant per nans de les profunditats i urgals casats amb la guerra. I sobre tota la resta, els dracs, brillants i aterridors en la seva antiga glòria.

Durant el segle passat, el rei Galbatorix va regnar com a tirà sobre bona part de les terres poblades per humans i a més va ser causa de terror per a les altres races. Per la seva voluntat, els dracs van ser derrotats, i el seu nombre es va reduir molt fins que només en van quedar uns pocs.

Aquelles persones valentes que es van oposar a Galbatorix van fugir cap a l'interior, on van arribar a anomenar-se vardens. Allà van viure, amb poques esperances de victòria, fins que la dragona Saphira va néixer per a l'humà Eragon.

Junts —i sota el savi lideratge de la dama Nasuada— van marxar contra l'Imperi de Galbatorix.

Però ara Galbatorix és assassinat, la guerra per enderrocar-lo s'ha acabat i el país ha entrat en un estat de renovació.

Però, fins i tot en aquesta pau, les ombres es mouen i hi ha rumors d'esdeveniments estranys als límits d'Alagaësia, i d'aquests, un home busca saber la veritat...

Per resistir enmig d'una tempesta,
separar-se, cenyir o amarrar el pavelló?
Aquesta és una pregunta que torba fins
la ment més àmplia. Una arbreda de trèmols
creix alta i robusta com el roure
solitari. L'honor exigeix, el deure obliga
i l'amor engalipa, però el jo persisteix.

Dilemes 14-20

ATTEN EL ROIG

Maddentide

Hi aniràs sol?

Murtagh va dirigir a Thorn una mirada interrogativa. El drac vermell estava arraulit al seu costat al cim del turó rocós on havien aterrat. A la llum minvant del capvespre, l'espurneig de les escates del drac s'apagava, sufocat com les brases d'una foguera alimentada en excés, esperant una alenada de vent per tornar a brillar.

—Què? Vindries amb mi?

Un somriure de llop va dividir les mandíbules de Thorn, mostrant rengles de dents blanques i afilades, cadascuna tan llarga com una daga.

Per què no? Ja ens tenen por. Fem que cridin i fugin a corre-cuita quan arribem.

Els pensaments del drac van ressonar com una campana dins la ment de Murtagh. Va sacsejar el cap mentre es descordava l'espasa, Zar'roc, de la cintura.

—Això t'agradaria, oi?

Les mandíbules de Thorn es van obrir encara més, i es va passar la llengua amb rebaves per les costelles.

Potser sí.

Murtagh es podia imaginar Thorn caminant per un carrer estret, rascant els costats dels edificis amb les seves espatlles blindades, trencant bigues, porticons i cornises mentre la gent fugia al seu pas. Murtagh sabia com acabaria això, amb foc i sang i un cercle aplanat de destrucció.

—Crec que valdrà més que t'esperis aquí.

Thorn va moure les ales vellutades i va tossir des del fons de la gola. La seva manera de riure.

Aleshores potser hauries de fer servir màgia per canviar el color de les meves escates, i podríem fingir que som Eragon i Saphira. No seria divertit?

Murtagh va ruflar mentre deixava Zar'roc sobre un tros d'herba seca. S'havia sorprès en descobrir que Thorn tenia un sentit de l'humor mordaç. No havia estat tan evident quan s'havien unit, en part per la joventut de Thorn i en part per... altres circumstàncies.

Durant un moment, l'estat d'ànim de Murtagh es va entristir.

No? Bé, doncs, si canvies d'opinió...

—Seràs el primer a saber-ho.

Mmm. —Amb la punta del morro, Thorn va tocar l'espasa—. Desitjo que t'emportis el teu ullal. La teva urpa. La teva aflicció esmolada.

Murtagh sabia que Thorn estava nerviós. Sempre ho estava quan Murtagh se n'anava, ni que fos poca estona.

—No et preocupis. No em passarà res.

Una glopada de fum pàl·lid va sortir dels narius del drac.

No em refio d'aquell sotjador amb la boca d'un tauró.

—Jo no em refio de ningú. Llevat de tu.

I d'ella.

Murtagh va vacil·lar quan anava cap a una de les alforjes que penjaven del flanc de Thorn. Una imatge dels ulls ametllats de Nasuada va aparèixer davant seu. Pòmuls. Dents. Parts i peces que no arribaven a integrar el tot. Un record de la seva olor, acompanyat d'un anhel i una pena, una absència dolorosa pel que podria haver estat i ara s'havia perdut.

—Sí. —No hauria pogut mentir a Thorn encara que hagués volgut. Estaven massa units per a això.

El drac va tenir l'amabilitat de fer tornar la conversa a un terreny més segur.

Creus que Sarros ha ensumat alguna cosa d'interès?

—Valdria més que no. —Murtagh va treure un cabdell de cordill marró de l'alforja.

I si ho ha fet? Volem cap a la tempesta o ens n'allunyem?

Un somriure tènue va contreure els llavis de Murtagh.

—Això depèn de com de violenta sigui la tempesta.

Potser no és evident. El vent pot mentir.

Va mesurar una llargada de cordill.

—Llavors continuarem ensumant fins que es faci evident.

Mmm. Sempre que puguem canviar de rumb si cal.

—Esperem-ho.

L'ull proper de Thorn —un robí encastat que brillava amb una llum interior intensa— va romandre fixat en Murtagh mentre tallava el cordill i el feia servir per lligar la creuera de Zar'roc al cinturó i a la beina, perquè l'espasa carmesina no es pogués escapar. Després va col·locar Zar'roc dins l'alforja, on estaria segura i amagada, i va tornar a plantar-se davant de Thorn.

—Tornaré abans de l'alba.

El drac es va ajupir sobre les anques, com si es preparés per rebre un cop. Va aplanar el terra amb les urpes corbades, com un gat enorme aplanant una manta, i unes pedretes van saltar i espetegar amb una força explosiva entre les seves potes. Un murmuri baix, gairebé un gemec, li va sortir del pit.

Murtagh va posar una mà al front abrupte de Thorn i va procurar transmetre-li una sensació de calma i seguretat. Uns tristos acords d'angoixa van ressonar a les profunditats del paisatge mental de Thorn.

—No em passarà res.

Si em necessites...

—Hi seràs. Ja ho sé.

Thorn va doblegar el coll i les seves urpes es van quedar immòbils. Des de la seva ment, Murtagh va percebre una resolució ferma, però fràgil.

S'entien l'un a l'altre.

—Ves amb compte. Vigila amb qualsevol que intenti acostar-se't furtivament.

Un altre murmuri que feia vibrar els ossos va emanar del centre del pit de Thorn.

Aleshores Murtagh es va tirar la caputxa de la capa sobre el cap i va començar a baixar pel vessant del turó, escollint un sender entre fragments de pedra solitària i mates d'esbarzers.

Va mirar endarrere una vegada per veure Thorn encara ajupit al cim del turó, observant amb els ulls mig aclucats.

Υ

Un home amb un drac no estava mai realment sol.

Això pensava Murtagh mentre es dirigia cap a l'oest amb passos llargs i àgils. Per més llegües que el separessin de Thorn, una part d'ells sempre romandria connectada, encara que la distància els impedís escoltar els pensaments de l'altre o sentir les emocions de l'altre. Els unia la màgia més antiga, i no se'n desfarien mai fins que un d'ells morís.

Però la màgia no era el seu únic vincle. Les experiències que ell i Thorn havien compartit —les dificultats, els atacs mentals, la tortura— havien estat tan intenses, d'una naturalesa tan singular, que Murtagh no pensava que ningú més pogués entendre realment el que havien patit.

Hi havia un cert consol en aquest coneixement. Onsevulla que anés i fes el que fes, Thorn sempre li faria costat. Més encara, Thorn l'entendria. De vegades el desaprovava, potser, però fins i tot llavors ho faria amb empatia i compassió. I el mateix passar a l'inrevés.

14

També hi havia una sensació limitant en tot això. No podrien fugir mai l'un de l'altre. No ben bé. Però a Murtagh no li importava. Estava ben fart d'estar sol.

La terra baixava sota els seus peus fins que, al cap d'uns quants quilòmetres, va arribar a la badia de Fundor. Allà, a la vora de l'aigua, hi havia la ciutat de Ceunon: una munió d'edificis de parets rugoses, enfosquits per l'ombra, tret d'algun fanal o espelma: joies càlides per combatre la nit invasora. Al llarg dels molls de pedra suraven fileres de barques de pesca amb les veles plegades i, amb elles, tres vaixells d'alta mar amb pals alts i bucs amples, naus capaces de sobreviure al pas per l'extrem nord de la península que separava la badia de l'oceà obert.

A l'altra banda de la badia s'alçaven les muntanyes de les Vertebrades, eriçades per dents de serra i crestes darrere d'un banc de boira ocultadora, i l'aigua salada del mig semblava profunda, freda i hostil.

Uns núvols grisos flotaven baixos sobre la badia i sobre la terra, i una quietud somorta atenuava el so dels passos de Murtagh.

Un contacte fred a la mà el va fer aixecar els ulls.

Uns flocs gruixuts queien a poc a poc: la primera neu de l'any. Va obrir la boca i va capturar un floc sobre la llengua; es va fondre com un record agradable, fugaç i insubstancial.

Fins i tot tan al nord, era inusualment aviat perquè nevés. Feia dos dies de Maddentide, i això marcava la primera tongada de bergenhed, els peixos platejats i d'escates dures que envaïen la badia cada tardor. Els bancs eren tan grans i densos que gairebé s'hi podia caminar a sobre, i Murtagh havia sentit a dir que, durant el seu punt àlgid, els peixos es llançaven contra les cobertes dels vaixells, enfollits per la intensitat del seu impuls per fressar.

Hi havia una lliçó en això, presentia.

La neu no acostumava a arribar fins a un mes o dos després de Maddentide. Que ho fes tan aviat significava que s'apropava un hivern cru i brutal.

Tot i així, Murtagh gaudia de la caiguda suau dels flocs i agraià la frescor de l'aire. Era la temperatura perfecta per caminar, córrer o lluitar.

Poques coses eren pitjors que lluitar per la vida quan feia tanta calor com per desmaiar-se.

Se li va accelerar el pols, es va tirar la caputxa enrere i va començar a caminar enèrgicament, sentint la necessitat de moure's més ràpid.

Va mantenir un ritme constant mentre accedia a les planes que envoltaven Ceunon, passant per rieres i boscos, sobre tanques de pedra i a través de camps d'ordi i sègol madurs per a la collita. Ningú no es fixava en el seu pas, excepte un gos a la porta d'una granja, que li va adreçar un udol indiferent.

«Igualment per a tu» —va pensar Murtagh.

La seva connexió amb Thorn minvava a mesura que avançava, però no s'esvaïa mai. La qual cosa era un consol per a Murtagh. Se sentia tan nerviós com Thorn quan estaven separats, si bé s'esforçava per ocultar aquest sentiment, no volent empitjorar la preocupació del drac.

Murtagh hauria preferit aterrar més a prop de Ceunon. Si necessitava ajuda, cada segon comptaria. Tanmateix, el risc que algú veiés Thorn era massa gran. Valia més mantenir la distància i evitar un possible enfrontament amb les forces locals.

Murtagh va girar el coll. Estar dret, amb els pulmons plens d'aire net i fred, el pols bategant a un ritme ràpid i sostenible, li provava després de passar la major part del dia a cavall d'un drac. Tenia els genolls i els malucs una mica adolorits; no anava garrell com tants cavallers de l'exèrcit de Galbatorix, però si continuava passant la major part del seu temps sobre Thorn, encara li podia passar. Era això una part inevitable de ser un Genet de Drac?

Un somriure maliciós li va contreure els llavis.

La idea de Genets de Drac cèlebres —sobretot els elfs— caminant amb les cames tan doblegades com les d'un llancer veterà de vint anys feia gràcia. Però dubtava que hagués passat. Segurament els Genets coneixien una manera de contrarestar l'efecte d'escalfar la sella, i en tot cas, quan un drac era prou gran, es feia impossible seure-hi com si fos un cavall. Shruikan, el drac negre muntanyenc de Galbatorix, havia estat així. En comptes d'una sella, el rei havia instal·lat un petit pavelló sobre el gep de les enormes espatlles de Shruikan.

16 Murtagh es va estremir i es va aturar al costat d'un arbre esberlat per un llamp. Un calfred sobtat li va recórrer els braços i les cames.

Va respirar fondo. I una altra vegada. Galbatorix era mort. Shruikan era mort. No tenien cap control sobre ell ni sobre cap altre ésser viu.

—Som lliures —va xiuxiejar.

Li va arribar de Thorn una sensació de calidesa reconfortant, com una abraçada llunyana.

Es va tornar a posar la caputxa i va continuar.

Quan Murtagh va arribar al camí costaner al sud de Ceunon, es va parar darrere d'una bardissa propera i va treure el cap per sobre. Es va sentir alleujat en veure el camí desert.

Va travessar la bardissa i es va afanyar cap al nord, cap a la massa ampla i enfonsada de la ciutat. La llum tènue que penetrava els núvols gairebé s'havia esvaït, i volia ser a Ceunon abans no caigués la nit.

Les rodades profundes dels carros solcaven el gastat camí i els trossos de buines de vaca l'obligaven a canviar la trajectòria

cada pocs passos. La neu s'acumulava al terra en una capa fina i suau que li recordava els arreu de punta que les dones portaven a les grans celebracions de la cort.

Va alentir el pas quan s'apropava a la muralla exterior de Ceunon. Les fortificacions eren robustes i ben construïdes, si no tan altes com les de Teirm o Dras-Leona. Els blocs de pedra negra de superfície rugosa estaven units sense morter i sense buits, i el mur tenia un arrebossat correctament inclinat a la part de baix, en la qual cosa es va fixar amb aprovació.

Res d'això tenia gaire importància en presència d'un drac o d'un Genet.

Un parell de vigilants es recolzaven a les seves piques a banda i banda de la porta sud de Ceunon. Murtagh va fer un cop d'ull als merlets i els matacans de dalt. No hi havia arquers apostats a l'andador. «Despreocupats».

Els vigilants es van redreçar quan s'acostava, i Murtagh va obrir la capa per mostrar que no anava armat.

Va sonar un dring quan els vigilants van encreuar les piques.

—Qui va? —va preguntar l'home de l'esquerra. Tenia la cara semblant a un colinap d'hivern, amb el nas gros i solcat de vasos sanguinis rebentats i un blau groguenc sota l'ull dret.

—Només un viatger de Maddentide —va dir Murtagh en un to desenfadat—. Vinc a comprar bergenhed fumat per al meu amo.

L'home de la dreta li va llançar una mirada desconfiada. Semblava que pogués ser cosí del nas gros.

—Això dius tu. D'on vens, viatger? I quin nom podries fer servir?

—Tornac, fill de Tereth, i vinc d'Ilirea.

La menció de la capital va posar certa rigidesa a l'esquena dels vigilants. Es van mirar l'un a l'altre, i aleshores el nas gros va escopir a terra. L'escopinada va fondre un tros de neu.

—Això és un camí molt llarg a peu sense bossa ni cavall per uns quants quilos de peix.

—Ho seria —va admetre Murtagh—, però la meua euga es va trencar una pota ahir a la nit. Va trepitjar un forat de teixó, pobreta.

—I l'has deixat ensellada? —va dir l'home de la dreta.

Murtagh va arronsar les espatlles.

—El meu amo paga bé, però no em paga per carregar una sella i alforges per mitja Alagaësia. No sé si em seguiu...

Els vigilants van somriure, i el nas gros va contestar:

—Sí. Et seguim. Tens allotjament? Diners per a un llit?

—Prou diners.

El nas gros va assentir.

—Bé. No volem que els desconeguts dormin als nostres carrers. Si veiem que els fas servir, et clavarem puntades de peu al cul. Si veiem que causes problemes, et farem fora. Des de mitjanit fins a la quarta guàrdia, les portes estan tancades, i no s'obriran per a res excepte per a la reina Nasuada en persona.

—Això sembla raonable —va dir Murtagh.

El nas gros va grunyar i els vigilants van apartar les piques. Murtagh va fer un signe respectuós amb el cap i va passar entre ells per entrar a la ciutat.

18

Murtagh es va gratar la barbeta mentre s'endinsava a Ceunon.

S'havia deixat la barba al començament de l'any, per ajudar a ocultar la seva identitat. Creia que funcionava; fins ara no l'havia abordat ningú. Però la barba picava, i no estava disposat a deixar-se-la prou llarga perquè els pèls es tornessin tous i flexibles. La deixadesa el molestava.

Retallar-se la barba amb la daga havia resultat poc pràctic, i era reticent a recórrer a la màgia, ja que donar forma a la barba amb res més que un mot i un resultat imaginat era una perspectiva incerta. A més, no confiava que un encanteri eliminés els pèls però no la pell, i ocupar-se de la tasca a mà procurava una satisfacció artesana.

Havia comprat una maquineta d'afaitar de ferro a un llauener als afores de Narda. Funcionava força bé, sempre que la mantingués esmolada, ben oliada i sense rovell. Tot i així, trobava que cuidar-se la barba portava gairebé tanta feina com afaitar-se.

Potser se la trauria després de sortir de Ceunon.

El carrer major era una franja fangosa el doble d'ample que el camí del sud. Els edificis eren estructures revestides de fusta

amb buc tinglat entre les bigues. Les mateixes bigues estaven tacades de negre amb quitrà de pi, que les protegia de la sal de la badia, i moltes estaven decorades amb gravats de serps marines, ocells i svartlings. Uns penells de ferro romanien ociosos sobre totes les teulades de vessants costeruts i un cap de drac tallat adornava el cim de la majoria de les cases.

Murtagh es va obligar a parar de gratar-se.

Hauria pogut recitar tota la història de la ciutat, des de la seva fundació fins al present. Sabia que les talles eren de l'estil comunament anomenat *kysk*, que havia estat inventat per algun artesà anònim feia més d'un segle. Que la pedra negra de les muralles exteriors venia d'una pedrera situada a no més de quaranta quilòmetres al nord-est. I que la bona gent de Ceunon tenia una por mortal al bosc dels elfs, Du Weldenvarden, i feia tots els possibles per impedir que els rengles de pins d'agulles fosques envaïssin els seus camps. Tot això i més sabia.

Però amb quina finalitat? Havia rebut la millor educació del país, i després una mica més, i no obstant això ara tenia una vida de viatge dur, en què l'agudesa auditiva i la rapidesa de la mà significaven més que qualsevol aprenentatge acadèmic. A més a més, entendre què *era* i què *calia fer* eren dues coses molt diferents. Ho havia vist amb Galbatorix. El rei havia sabut més que la majoria, fins i tot més que alguns dels elfs o dracs més vells, però al final el seu coneixement no havia portat cap saviesa.

Hi havia poca gent als carrers. Era tard, i els dies següents a Maddentide estaven plens de banquetes i la majoria dels ciutadans eren a casa, celebrant una altra pesca pròspera de *bergenhed*.

Un trio de treballadors va passar fent tentines, pudint a cervesa barata i budells de peix. Murtagh va mantenir el rumb, i ells es van separar al seu voltant. Quan van girar a la cantonada, la via principal va tornar a quedar en silenci, i no va veure cap més persona fins que va travessar la plaça del mercat i un parell de comerciants emplomallats van sortir per la porta d'un magatzem, discutint a crits. Una figura baixeta i barbuda els va seguir a la plaça, i la seva veu va bramar més fort que totes.

«Un nan!». Murtagh va acotar el cap. D'ençà de la mort de Galbatorix i la caiguda de l'Imperi feia més d'un any, els nans

havien esdevingut cada cop més comuns a les terres colonitzades per humans. La majoria eren comerciants que venien pedres, metalls i armes, però també havia vist nans treballant de guàrdies armats (essent baixets, la seva destresa en combat no s'havia de subestimar). Murtagh no podia evitar preguntar-se quants d'ells actuaven com a ulls i orelles per al seu rei, Orík, que ocupava el tron de marbre a la ciutat-muntanya de Tronjheim.

Va semblar que el nan il·luminat des de darrere mirava en la seva direcció, i Murtagh va tentinejar una mica: un altre borratxo de Maddentide que se'n tornava a casa.

L'ardit va donar resultat i el nan va retornar l'atenció als comerciants que es barallaven.

Murtagh es va afanyar. La dispersió dels nans havia fet encara més difícil viatjar per a ell i Thorn. Murtagh no tenia res contra els nans com a raça o cultura; de fet, Orík li queia molt bé, i els seus assoliments arquitectònics eren sorprenents. Tot i així, mantenien un odi profund i permanent cap a ell per haver matat el rei Hrothgar, el predecessor i oncle d'Orík. I els nans eren coneguts per la tenacitat amb què sostenien les seves rancúnies.

20

Podria mai redimir-se davant d'Orík, el seu clan i els nans en conjunt? Si era possible, Murtagh encara havia de pensar en els mitjans.

Malauradament, la seva situació amb els nans no era única. Els elfs mantenien una animositat semblant cap a ell i Thorn, per causa del paper que havien tingut en l'assassinat d'Oromis i Glaedr, els darrers Genet i drac supervivents des d'abans de l'ascensió al poder de Galbatorix.

Els humans no els apreciaven gaire, ja que es creia àmpliament que havien traït els vardens a Galbatorix durant la guerra. Els traïdors només obtenien menyspreu dels dos bàndols d'un conflicte, i amb raó —el mateix Murtagh no sentia compassió pels perjuradors amb llengua de serp com el seu pare—, però això no facilitava ser qualificat falsament com a tal.

«No hi ha cap port segur per a nosaltres», va pensar Murtagh. Un somriure dur i sense humor se li va formar als llavis. Tota la seva vida havia estat així. Per què hauria de ser diferent ara?

La pudor de peix, algues i sal es va fer més forta a mesura que recorria els molls i passava per les fileres d'assecadors instal·lats al costat del carrer.

Va alçar els ulls. Encara faltaven tres o quatre hores per a la mitjanit. Prou estona per enllestir els seus afers i marxar de Ceunon. Després de passar tant de temps a l'aire lliure, als confins salvatges del país, la proximitat dels edificis resultava incòmodament restrictiva. En això, s'estava tornant cada vegada més com Thorn.

Va sentir música i veus al seu davant, i va veure la casa comuna que era la seva destinació: el Gran Tiberi. L'edifici baix de bigues fosques tenia finestres de vidre a la paret del davant —un luxe escàs en aquesta part del món— i pètals de llum groga escampats sobre les llambordes del carrer: una càlida invitació a entrar, descansar i divertir-se.

Sarros havia triat el lloc com l'escenari de la seva pròxima trobada, i això sol feia que Murtagh desconfiés. Tot i així, el Gran Tiberi semblava prou innocu: tan sols un establiment desmarxat i mal administrat com tants altres. Deixant de banda les finestres de vidre, aquella casa comuna hauria pogut estar a qualsevol ciutat o poble costaner del país. Però Murtagh havia après feia temps que rares vegades es podia confiar en les aparences.

Es va armar de valor contra el soroll que el rebria i va obrir la porta.

El Gran Tiberi

La taverna era un lloc càlid, casolà, polit i ben administrat. Joncs acabats de tallar cobrien el terra, les taules estaven netes i les botes, ampolles i tasses darrere del taulell encerat estaven disposades en fileres ordenades. Un foc crepitant escalfava l'àmplia estança des de darrere d'una llar de pedra negra lliure de sutge, i, a tocar del foc, un home amb barbeta i mànigues extravagants de doble campana tocava un llaüt.

22

Costava de sentir el que cantava sota el xivarri de la conversa que s'elevava de la sala atapeïda. Maddentide havia passat i la gent de Ceunon se n'alegrava.

El taverner era un home baixet i calb, amb un davantal brut i el front suat, que anava de taula en taula repartint begudes i plats d'arengada fumada. No pas, es va fixar Murtagh, bergenhed fumat.

«En deuen haver menjat prou per a tot l'any», va pensar.

Es va espolsar la neu de la capa i es va dirigir cap a l'única taula lliure a la vora del foc. Quan es va asseure, el taverner se li va acostar de seguida i va dir:

—Sigling Orefsson al vostre servei, mestre...?

—Tornac, fill de Tereth.

Sigling es va netejar les mans al davantal.

—Un honor, de ben segur. I què us puc portar?

—Alguna cosa calenta de la vostra cuina. Tinc l'estómac enganxat a l'espínada. —Murtagh no volia perdre l'oportunitat d'un àpat calent, no quan no l'havia de cuinar ell per un cop.

—I per beure?

—Una gerra de cervesa. No gaire forta, sisplau.— I Murtagh va posar tres monedes de coure a la mà del taverner.

Sigling ja es movia cap a la rebotiga.

—No trigaré més de dos cops de cua de xai, mestre Tornac.

«Mestre Tornac». Sentir-se anomenar així sempre feia reflexionar Murtagh. Esperava que al seu vell instructor d'esgrima no li hagués importat que el fes servir, tenint en compte la mala fama que tenia Murtagh a hores d'ara. Només volia honrar la memòria de Tornac, igual que quan va posar el nom al seu semental després que Tornac morís durant la seva fugida d'Urû'baen...

L'enuig va fer que Murtagh ajuntés les celles. No havia descobert mai què va passar amb el cavall després que Galbatorix ordenés que l'ataquessin de sorpresa i el segrestessin a Tronjheim.

Va mirar al voltant de l'estança. Els estibadors, pescadors i altres habitants de Ceunon eren una colla bulliciosa. Uns quants pares absents tornaven de passar setmanes al vaixell i al mar per celebrar el botí de Maddentide. Semblaven prou amistosos. Tot i així, Murtagh es va assegurar que havia descobert el camí més curt cap a les entrades davantera i posterior.

No era mai dolent estar preparat.

Sarros no es veia enlloc, però Murtagh no estava preocupat. El comerciant era qui havia decidit el dia de la seva trobada, i Murtagh sabia que Sarros abans es tallaria la pròpia mà que perdre l'oportunitat de treure-li més diners a Murtagh.

Un parell de treballadors —paletes, si s'havia de jutjar pels davantals de cuir i els braços gruixuts tacats de morter— van xocar amb les cadires a l'altra banda de la taula de Murtagh. Van enretirar les cadires i ell va dir:

—Em sap greu, però estic esperant un amic. —I va somriure d'una manera que esperava que semblés inofensiva.

Va fer l'efecte que un paleta volia discutir, mentre que a l'altre li semblava veure alguna cosa a la cara de Murtagh que no li agradava. Va estirar el braç del seu amic.

—Anem, Herk. Deixa'm que et convidi a una cervesa a la barra.

—Ah, d'acord. Entesos. Treu les mans.

Però el seu amic va continuar estirant-lo pel braç fins que l'altre el va seguir cap a la barra.

Murtagh es va relaxar una mica. El cert era que no volia embrancar-se en una baralla sense sentit.

Llavors, de l'enrenou general de la sala comuna, li va arribar un nom:

—Eragon...

Murtagh es va tibar i va girar al seient mentre buscava l'origen d'aquella paraula. I el va trobar. El trobador amb barbata que tocava el llaüt. Al principi la lletra de la cançó costava d'entendre, però Murtagh va observar els llavis de l'home i es va concentrar, i de mica en mica li va trobar sentit.

I el trobador va cantar:

... i així témer Urû'baen.

Alegreu-vos! El famós Genet de Drac volà per lluitar,
per alliberar la nostra terra del perill i la por.

Llavors el poderós Eragon afrontà el rei en conquesta sagnant,
en una gran i terrible contesa.

I amb fulla flamejant i llum encegadora,
matà aquell horrible tirà, aquella pesta eterna,

Galbatorix, flagell de dracs i Genets.

Murtagh va contreure el llavi i va sentir l'impuls de llançar una bota a l'home. No només els versos estaven mal compostos i mal cantats —cap bard no hauria gosat cantar tan desafortunadament a la cort per por de rebre una pallissa—, sinó que eren *equivocats*.

—Hauria perdut si no fos per mi —va murmurar Murtagh, pensant en Eragon. I tanmateix, a banda dels que havien estat presents a la sala del tron de Galbatorix al final, ningú ho sabia i a ningú li importava. Ell i Thorn havien abandonat la capital després de la mort del rei, preferint allunyar-se de la civilització en comptes de lluitar amb l'hostilitat d'un públic ignorant.

Havia estat la decisió correcta. Murtagh encara ho creia. Però va implicar que perdessin l'oportunitat de defensar-se al tribunal de l'opinió popular. I si Eragon, Nasuada o la reina dels elfs, Arya, havien parlat en defensa d'ell o de Thorn, per explicar el paper que havien tingut en matar Galbatorix i Shruikan,

encara no n'havia arribat cap notícia a Murtagh. Això el contrariava. Potser la veritat necessitava més temps per difondre's entre la gent comuna. O potser Eragon, Nasuada i Arya es van conformar amb deixar que el món pensés el pitjor d'ell, fer-lo servir de boc expiatori convenient, un monstre en la foscor que podria atreure les pors de la gent i deixar-los les mans lliures a tots tres per governar com volguessin.

En tot cas, per a la majoria de la gent, Eragon era l'heroi més gran que hagués viscut mai, i ningú no podia oposar-se a ell.

Murtagh va deixar anar un ruflet: «Ca!». Però no es podia fer res contra una cançó o un relat una vegada esdevenia popular. Sovint la veritat s'inclinava cap al que semblava el correcte. Almenys el trobador no s'havia molestat a explicar el suposat triomf d'Eragon sobre Murtagh i Thorn. Si ho hagués fet, Murtagh creia de debò que li hauria llançat la bota.

—Aquí teniu, mestre Tornac! —va proclamar Sigling mentre li deixava un plat i una gerra sota el nas—. Si necessiteu res més, crideu el meu nom i tornaré de seguida.

Abans que Murtagh li pogués donar les gràcies, el taverner va sortir corrent a atendre una altra taula.

Murtagh va agafar la forquilla de ferro forjat a la vora del plat i va començar a menjar. Xai rostit i naps amb mig pa de sègol negre al costat. Un plat humil, però tenia més bon gust que qualsevol cosa que havia cuinat els darrers tres mesos. I encara que, tal com havia demanat, la cervesa amb prou feines era més forta que l'aigua, també li estava bé. Volia conservar el seny a Ceunon.

Mentre menjava, va sostenir el plat sobre el genoll i es va reclinar a la cadira, estirant les cames com ho faria davant d'una foguera.

Es feia estrany trobar-se a prop de tanta gent. S'havia acostumat a estar sol amb Thorn durant els últims dotze mesos. Al so del vent i als crits dels ocells. A caçar el seu menjar i ser encalçat. Parlar amb els vigilants i amb Sigling —i fins i tot amb els paletes— havia estat com provar de tocar un instrument mal afinat.

Va sucar la salsa del xai amb un tros de pa de sègol i se'l va ficar a la boca.

La porta de la taverna es va obrir i una nena menuda i de cabells foscos va entrar precipitadament. Duia els cabells pulcrament recollits en un parell de trenes arrissades, el seu vestit estava brodat amb estampats lluents i feia cara d'haver plorat.

Murtagh va observar la nena mentre es movia a través de la gran sala, lleugera com una ploma. Va envoltar el final del taulell i Sigling li va dir alguna cosa. Drets l'un al costat de l'altre, Murtagh els va veure una semblança familiar. La nena tenia la boca i la barbata del taverner.

La petita va reaparèixer al final del taulell, portant un plat carregat de pa, formatge i una poma. Va aixecar el plat sobre el seu cap i, amb habilitat practicada, va zigzaguejar entre les taules atapeïdes fins que va arribar davant de la gran xemeneia de pedra. Sense demanar-ho, es va deixar caure a la cadira de l'altra banda de la taula de Murtagh.

Ell va obrir la boca i després la va tancar.

La nena no tenia més de deu anys i potser tan sols sis (no havia estat mai bo per jutjar l'edat dels infants).

26

Ella va arrencar un tros de pa del seu plat i va mastegar amb ferocitat resoluta. Murtagh l'observava, encuriós. Feia anys que no es trobava a prop d'un infant, i es va sentir inesperadament fascinat. «Tots comencem així», va pensar. Tan jove, tan pur. On s'havia esguerrat tot?

La nena semblava a punt de tornar a plorar. Va mossegar la poma i va fer un soroll de frustració quan la tija se li va encallar a l'espai entre les dents del davant.

—Sembles disgustada —va dir Murtagh en un to suau.

La nena va corrugar les celles. Va extreure la tija i la va llançar al foc.

—Tot és culpa de Hjordis! —Tenia el mateix accent fort del nord que el seu pare.

Murtagh va mirar al seu voltant. Encara no veia Sarros, així que va decidir que no passava res per parlar una mica. Però amb compte. Les paraules podien ser tan traïdores com una trampa per a ossos.

—Ah, sí? —Va deixar la forquilla i es va girar al seu seient per veure-la més bé—. I qui és Hjordis?

—És la filla de Jarek. És el cap de paletes del comte —va dir la nena, sorruda.

Murtagh es va preguntar si el comte encara era Lord Tarrant, o si els elfs havien instal·lat algú altre al seu lloc quan van capturar la ciutat. Feia anys que havia conegut Tarrant a la cort: un home alt i autosuficient que rarament deia més que unes poques paraules seguides. El comte havia semblat bastant decent, però qualsevol que tingués el favor de Galbatorix durant anys tenia gel al cor i sang a les mans.

—Entenc. I això la fa important?

La nena va negar amb el cap.

—Fa que *es pensi* que és important.

—I què ha fet per disgustar-te?

—Tot! —La nena va fer una mossegada salvatge a la poma i va mastegar amb força i rapidesa. Murtagh la va veure fer una ganyota en mossegar-se l'interior de la galta. Una pel·lícula de llàgrimes li va negar els ulls, i va empassar.

Murtagh va prendre un glop de cervesa.

—Molt interessant. —Es va eixugar una clapa d'escuma del bigoti—. I doncs, tens ganes d'explicar-ho? Potser et sentiràs millor després de parlar-ne.

La nena el va mirar, amb desconfiança als seus ulls blaus pàl·lids. Durant un moment, Murtagh va pensar que s'aixecaria i marxaria. Llavors:

—El papa no vol que us molesti.

—Disposo de temps. Estic esperant un company meu que, ai las!, acostuma a fer tard. Si vols compartir les teves penes amb algú, considera'm, sisplau, el teu públic amatent.

Mentre parlava, Murtagh es va sorprendre tornant al llenguatge i als mots que hauria utilitzat a la cort. La seva formalitat li donava més seguretat i, a més a més, li feia gràcia parlar amb la nena com si fos una dama de la noblesa.

Ella va fer rebotar els peus contra les potes de la cadira.

—Doncs... m'agradaria explicar-vos-ho, però no podrà ser fins que no siguem amics.

—De veritat? I com podem fer-nos amics?

—Molt fàcil. M'heu de dir el vostre nom.

Murtagh va somriure.

—Per descomptat. Que en soc, de ximple. En aquest cas, em dic Tornac. —I li va allargar la mà.

—Essie, filla de Sigling.

El palmell i els dits de la nena eren sorprenentment suaus i petits contra els seus quan es van donar la mà. Murtagh va sentir la necessitat de ser molt tendre, com si toqués una flor delicada.

—Encantat de conèixer-te, Essie. I bé, què és el que et molesta tant?

Essie va mirar la poma mig rosegada que tenia a la mà. Va sospirar i la va deixar al plat.

—Tot és culpa de Hjordis.

—Això has dit abans.

—Sempre es porta malament amb mi i fa que els seus amics em facin burla.

Murtagh va adoptar una expressió seriosa.

—Això no està gens bé.

La nena va sacsejar el cap, els ulls brillants d'indignació.

—No! Vull dir... de vegades es burlen de mi igualment, però, quan Hjordis és allà, es torna molt pitjor.

—És això el que ha passat avui?

28

—Sí. Més o menys. —Va partir un tros de formatge i el va rosegat, aparentment absorbida en els seus pensaments. Murtagh va esperar amb paciència. Va decidir que, com passava amb els cavalls, la delicadesa aniria molt més enllà que la força.

Finalment, en veu baixa, Essie va dir:

—Abans de la collita, Hjordis va començar a ser més amable amb mi. Vaig creure... vaig creure que les coses potser anirien millor. Fins i tot em va convidar a casa seva. —Essie li va llançar una mirada tímida i de reüll—. És a tocar del castell.

—Impressionant. —Ho començava a entendre. Els comerciants més rics sempre adulaven els nobles, com les paparres els gossos. L'enveja era un tret humà universal (i les altres races tampoc n'estaven exemptes).

Essie va assentir.

—Em va regalar una cinta seva, de color groc, i em va dir que podia anar a la seva festa de Maddentide.

—I hi vas anar?

Un altre cop de cap.

—Era... era avui. —Les llàgrimes li van negar els ulls i va parpellejar amb fúria.

Preocupat, Murtagh es va treure un mocador gastat de l'ar-

milla. Potser vivia com una bèstia al desert, però encara tenia algunes maneres civilitzades.

—Au, té.

La nena va dubtar. Però quan les llàgrimes li van baixar per les galtes, va agafar el mocador i es va eixugar els ulls.

—Gràcies, senyor.

Murtagh es va permetre un altre petit somriure.

—Ha passat molt de temps des de la darrera vegada que em van dir «senyor», però t'ho agraeixo. Entenc que la festa no ha anat bé?

Essie va corruçar les celles i li va tornar el mocador, tot i que encara semblava a punt de plorar.

—La festa ha anat bé. Ha estat Hjordis. Ha tornat a ser dolenta, i... i... —va inhalar profundament, com buscant valor per continuar— i ha dit que, si no feia el que ella volia, li diria al seu pare que no faci servir la nostra taverna durant la celebració del solstici. —Va mirar Murtagh, com per comprovar si la seguia—. Tots els paletes venen aquí a beure i —se li va escapar un singlot— beuen molt, i això vol dir que deixen molts diners.

El seu relat va omplir Murtagh d'un munt de records incòmodes del maltractament que havia patit a mans dels nens més grans quan creixia a la cort de Galbatorix. Abans que hagués après a ser prudent, abans que Tornac li hagués ensenyat a protegir-se.

Seriós, va posar el seu plat sobre la taula i es va inclinar cap a Essie.

—Què volia que fessis?

Essie va abaixar la mirada i va fer rebotar les sabates enfangades contra la cadira. Quan va tornar a parlar, les paraules van sorgir en una pressa embarbussada:

—Volia que empenyés Carth dins d'un abeurador de cavalls.

—Carth és un amic teu?

Ella va assentir amb tristesa.

—Viu al port. El seu pare és pescador.

Murtagh va sentir una antipatia sobtada i intensa per Hjordis. A la cort n'havia conegut molts com ella: persones horribles i mesquines decidides a millorar la seva posició i fer desgraciats tots els que eren sota seu.

—Així que a ell no el convidarien a una festa com aquesta.

—No, però Hjordis ha enviat la seva criada a buscar-lo i... —Essie el va fitar amb una expressió furiosa—. No he tingut altre remei! Si no l'hagués empès, ella li hauria dit al seu pare que no vinguessin al Gran Tiberi.

—Ho entenc —va dir Murtagh, forçant un to tranquil·litzador malgrat una sensació creixent d'ira i injustícia. Era un greuge conegut—. Així que has empès el teu amic. Has pogut disculpar-t'hi?

—No —va dir Essie, i va contreure el rostre—. Jo... he fugit corrent. Però ho ha vist tothom. Ell ja no voldrà ser amic meu. No ho voldrà ningú. Hjordis només volia enganyar-me, i l'odio. —Va agafar la poma i li va clavar una altra mossegada ràpida. Li van petar les dents.

Murtagh va començar a respondre, però Sigling va passar per deixar un parell de gerres en una taula a tocar de la paret. Va dirigir a Essie una mirada de desaprovació.

—No us molesta la meva filla, mestre Tornac? Té el mal costum de fer la guitza als clients quan volen menjar.

30

—En absolut —va dir Murtagh, somrient—. He estat massa temps de viatge sense més companyia que el sol i la lluna. Una mica de conversa és justament el que necessito. En realitat... —es va ficar els dits sota el cinturó i va allargar dues monedes de plata al taverner— m'aniria bé que deixéssiu lliures les taules del voltant. Estic esperant un company meu i hem de tractar alguns... assumptes.

Les monedes van desaparèixer dins del davantal de Sigling, que va assentir.

—Per descomptat, mestre Tornac. —Va tornar a mirar Essie, amb expressió una mica preocupada, i va continuar el seu camí.

Per la seva banda, la nena semblava una mica desconcertada.

—Molt bé —va dir Murtagh, estirant les cames cap al foc—. M'estaves explicant les teves penes, Essie, filla de Siglings. Ja has acabat la història?

—Això era tot —va dir en veu baixa.

Ell va agafar la forquilla del seu plat i va començar a fer-la girar entre els dits. La nena l'observava amb una certa fasciació.

—La situació no pot ser tan dolenta com dius. Estic segur que si li ho expliques al teu amic...

—No —va dir ella amb fermesa—. No ho entendria. No tornarà a confiar en mi. M'odiaran pel que he fet.

La veu de Murtagh va adoptar un to incisiu.

—Aleshores potser no eren amics teus de veritat.

Ella va sacsejar el cap, les trenes balancejant-se.

—Sí que ho eren! Vós no ho enteneu! —I va descarregar el puny contra el braç de la cadira en un gest d'impaciència—. Carth és. . . és molt simpàtic. Cau bé a tothom, i ara jo no els cauré bé. Vós no sabeu res. Sou un home gran i... i vell.

Murtagh va aixecar les celles.

—Potser et sorprendrà tot el que sé. Així que no els cauràs bé, dius? I què penses fer-hi?

—M'escaparé —va contestar la nena. Tan bon punt es va adonar del que acabava de dir, li va dirigir una mirada espantada—. No li ho digueu al papa, sisplau!

Murtagh va prendre un altre glop de cervesa i es va allisar la barba mentre li corrien els pensaments. La conversa havia passat de divertida a terriblement seriosa. Si deia una cosa equivocada, podria enviar Essie per un camí del qual es penediria, i sabia que ell es penediria si no provava de fer-la tornar al camí recte i estret.

«Ara ves amb compte», va pensar.

—I on aniràs?

—Al sud —va dir Essie amb fermesa. Òbviament, ja s'havia plantejat la pregunta—. On fa calor. Demà surt una caravana. El capatàs ve aquí. És simpàtic. Puc sortir d'amagat i després viatjar amb ells fins a Gil'ead.

Murtagh va copejar la forquilla amb la punta d'una ungla.

—I després?

La nena es va redreçar.

—Vull anar a les muntanyes Beor i veure els nans! Ells van fer les nostres finestres. Oi que són boniques? —Va assenyalar-les.

—I tant que ho són.

—Heu estat mai a les muntanyes Beor?

—Hi he estat —va dir Murtagh—. Una vegada, fa molt de temps.

Essie el va mirar amb renovat interès.

—De veritat? Són tan altes com diu tothom?

—Tan altes que ni tan sols se'n veuen els cims.

Ella es va reclinar a la cadira, inclinant el cap cap al sostre com si s'imaginés la vista.

—Quina meravella.

A ell se li va escapar un ruflet.

—Si no comptes que et disparin fletxes, aleshores sí... T'adones, Essie, filla de Siglings, que escapar-te no resoldrà els problemes que tens aquí?

—És clar que no. —«Ximple», deia la seva expressió—. Però si marxo, llavors Hjordis ja no em podrà molestar.

La convicció absoluta del seu to gairebé va fer riure Murtagh. Va ocultar la seva diversió prenent un glop llarg de la gerra i, quan va acabar, va adoptar un aire més solemne.

—O bé, i és només un suggeriment, podries intentar solucionar el problema en comptes de fugir.

—No es pot solucionar —va dir ella, tossuda.

32

—I què passa amb els teus pares? Estic segur que et trobarien a faltar moltíssim. De veritat els vols fer patir d'aquesta manera?

Essie va encreuar els braços.

—Tenen el meu germà, la meva germana i Olfa. Només té dos anys. —Va fer morros—. No em trobaran a faltar.

—Això ho dubto molt —va dir Murtagh—. A més a més, pensa en el que has fet amb Hjordis. Has ajudat a protegir el Gran Tiberi. Si els teus pares entenguessin el sacrifici que has fet, estic segur que n'estarien ben orgullosos.

—Ca! —va respondre Essie. No semblava convençuda—. No hi hauria hagut cap problema si no hagués estat per mi. Jo soc el problema. Si me'n vaig, tot s'arreglarà. —I va agafar el cor de la poma i el va llençar a la llar de foc.

Un remolí d'espurnes va pujar per la xemeneia i es va sentir el xiulet de l'aigua convertint-se en vapor sobre la crepitació dels troncs.

La màniga de la nena s'havia apujat i al seu canell esquerre Murtagh va veure una cicatriu torçada, vermella i gruixuda com una corda. Va contreure els llavis i, en un to massa des- preocupat, va dir:

—Què és això?

—El què? —va fer ella.

—Això que tens al braç.

Essie va abaixar els ulls i un rubor li va acolorir les galtes i les orelles.

—No res —va murmurar, estirant-se el puny.

—Puc? —va preguntar Murtagh tan amablement com va poder, i va allargar la mà cap a ella.

La nena va vacil·lar, però al final va assentir amb timidesa i va deixar que li agafés el braç.

Va apartar el cap mentre ell li enretirava amb delicadesa el puny de la màniga. La cicatriu li pujava per l'avantbraç fins al colze, un testimoni llarg i inflammat de dolor. La imatge va provocar un foc glaçat a les venes de Murtagh i va sentir una fiblada compassiva a la marca furiosa que tenia a l'esquena.

Va abaixar la màniga d'Essie.

—És... una cicatriu molt impressionant. N'hauries d'estar orgullosa.

Ella, desconcertada, es va girar a mirar-lo.

—Per què? És lletja i l'odio.

Un tènue somriure li va contreure els llavis.

—Perquè una cicatriu significa que has sobreviscut. Significa que ets dura i difícil de matar. Significa que has viscut. Una cicatriu és una cosa digna d'admirar.

—Us equivoqueu —va dir Essie. Va assenyalar un test amb campanetes blaves pintades sobre la lleixa de la xemeneia. Una llarga esclatxa recorria el test des de la vora fins a la base.

—Només significa que estàs trencat.

—Sí —va dir Murtagh en veu baixa—. Però de vegades, si t'hi esforces, pots recompondre una cosa trencada perquè sigui més forta que abans.

La nena va encreuar els braços, amagant-se la mà esquerra sota l'aixella.

—Hjordis i els altres sempre es burlen de mi per això —va murmurar—. Diuen que tinc el braç vermell com un pebrot, i per això no trobaré mai marit.

—I què en diuen els teus pares?

Essie va fer una ganyota.

—Que no té importància. Però això no és veritat, oi?

Murtagh va inclinar el cap.

—No. Suposo que no ho és. Però els teus pares fan el que poden per protegir-te.

—Doncs no poden —va dir ella, i va deixar anar un ruflet.

«No, segurament no poden», va pensar ell, encara més entristit.

Ella el va observar i va semblar encongir-se al seu seient.

—Teniu vós cicatrius? —va preguntar en veu baixa, amb incertesa.

Se li va escapar una rialla mancada d'humor.

—Oh, sí. —Es va assenyalar la petita marca blanca a la barbata: un buit a la barba, d'altra banda espessa—. Aquesta només té uns mesos. Un amic meu me la va fer sense voler quan jugàvem, el molt talòs. —La punta d'una escata de la pota davantera esquerra de Thorn havia tocat la barbata de Murtagh, esberlant la pell. No havia estat una ferida greu, però li havia fet molt de mal i sagnat força.

Llavors va dir:

—Què et va passar al braç?

Essie es va agafar a la vora de la taula.

—Va ser un accident —va murmurar—. Em va caure al braç un cassó d'aigua calenta.

Murtagh va mig aclucar els ulls.

—Simplement et va caure?

La nena va assentir.

—Mmm... —Murtagh va fitar el foc, les espurnes que saltaven i les brases incandescentes. No es va creure la nena. Els accidents eren prou comuns, però la seva manera d'actuar insinuava alguna cosa pitjor.

Va tibar la mandíbula i va serrar les dents. Una fiblada d'advertència se li va enfonsar a l'arrel del molar inferior dret. Hi havia moltes injustícies que estava disposat a tolerar, però una mare o un pare ferint la seva filla no n'era una.

Va mirar cap al taulell. Potser hauria de tenir una conversa amb Sigling, per infondre la por d'un Genet de Drac en l'home.

Essie es va remoure.

—D'on sou?

—De molt lluny d'aquí.

—Del sud?

—Sí, del sud.

Ella va picar amb els peus contra la cadira.

—Com és allò?

Murtagh va inspirar lentament i va tirar el cap endarrere fins a mirar el sostre. Encara li cremava el foc a la sang.

—Depèn d'on vagis. Hi ha llocs calorosos i llocs freds, i llocs on el vent no cessa mai. Boscos aparentment sense fi. Coves que s'enfonsen a les entranyes de la terra i planes habitades per ramats immensos de cérvols.

—Hi ha monstres?

—Per descomptat. —Va girar els ulls cap a ella—. Sempre hi ha monstres. Alguns fins i tot semblen humans... Jo vaig fugir de casa, saps?

—De veritat?

Va assentir.

—Era més gran que tu, però sí. Vaig córrer, però no vaig poder escapar d'allò de què fugia... Escolta'm, Essie. Sé que creus que marxar farà que tot sigui millor, però...

—Aquí el teniu, Tornac del Camí —va dir una veu sorneguera que Murtagh va reconèixer de seguida. «Sarros».

El comerciant va avançar entre les taules properes. Era prim i encorbat, amb una capa apedaçada sobre les espatlles i una roba estripada a sota. Als seus dits lluien uns quants anells. Feia pudor de cuir humit, i hi havia alguna cosa inquietant en els seus passos com de gat.

Murtagh va reprimir un renec. Amb tot el temps que havia tingut per aparèixer, justament ara...

—Sarros. T'estava esperant.

—Els límits són perillosos a hores d'ara —va dir Sarros. Va agafar la cadira buida de la taula, la va moure fins que va quedar exactament entre Essie i Murtagh i es va asseure de cara a tots dos.

La nena es va apartar al seu seient, cautelosa.

Murtagh va mirar l'estança. Es va fixar en sis homes que havien entrat a la taverna mentre ell no prestava atenció. Eren uns tipus d'aspecte rude, però no pas com els pescadors locals; aquests anaven vestits amb pells i es cobrien amb capes d'una manera que deia a Murtagh que amagaven espases subjectades al cinturó.

Els guàrdies de Sarros. A Murtagh el molestava que hagués perdut la noció del seu voltant mentre parlava amb Essie. Sabia que no ho havia d'haver fet. Una manca de concentració era una bona manera d'acabar mort o a la presó.

Al costat del taulell, Sigling observava els nouvinguts amb cautela. El taverner va treure un garrot embolcallat de cuir i el va deixar al costat de la seva manyopla com una advertència silenciosa.

Malgrat les reserves de Murtagh sobre el caràcter de Sigling, va aprovar la seva precaució. L'home no era cap ximple, això segur.

Va tornar l'atenció a Sarros quan el comerciant assenyala-va Essie amb un dit llarg.

—Tenim assumptes de què parlar. Fes fora la joveneta.

«No, em sembla que no», va decidir Murtagh. No havia acabat de parlar amb la nena i, en tot cas, mantenir-la a prop podia tenir una influència civilitzadora sobre Sarros. L'home era inculte en el millor dels casos i francament ofensiu en el pitjor.

36

—No tinc res a ocultar —va dir—. Es pot quedar. —Li va llançar una llambregada—. Si t'interessa. Podries aprendre alguna cosa útil del món.

Essie es va arronsar al seu seient, però no se'n va anar.

Un llarg xiulet es va escapar entre les dents de Sarros mentre brandava el cap.

—Imprudent, rodamon. Doncs fes com vulguis. No discutiré, encara que et posis de través.

Murtagh va endurir la mirada.

—No, no ho faràs. Aleshores digues, què has trobat? Han passat tres mesos, i...

Sarros va fer un gest amb la mà.

—Sí, sí. Tres mesos. Ja t'ho he dit: els límits són perillosos. Però he trobat notícies del que busques. Millor que notícies, he trobat això.

De la bossa de pell que duia al cinturó, en va treure un tros de material negre de la mida del puny que va estampar contra la taula.

Murtagh es va inclinar endavant, igual que Essie.

Aquell objecte era un tros de roca, però tenia una resplen-

dor profunda, com si tingués un carbó incandescent en el seu nucli. Una forta olor de sofre s'adheria a la pedra, tan pestilent com un ou podrit.

Essie va olorar i va arrufar el nas.

Una espiral de tensió es va formar al pit de Murtagh. Havia esperat estar equivocat. Havia esperat que els rumors i les advertències no significuessin res... «Vigila amb les profunditats, i no posis els peus allà on el terra es torna negre i fràgil i l'aire fa olor de sofre, perquè en aquests llocs s'oculta el mal». Això li havia dit l'ancià drac Umaroth abans que ell i Thorn marxessin al seu exili autoimposat.

Murtagh havia resat perquè Umaroth s'equivoqués, que no hi hagués cap perill nou a les regions sense colonitzar del país.

No hauria hagut de qüestionar la saviesa d'un drac tan vell com Umaroth.

Sense apartar la mirada de la roca, va dir:

—Què és això exactament?

Sarros va arronsar les espatlles.

—No tinc més que sospites d'ombres, però tu busques allò insòlit, poc comú, i el que hi ha allà no encaixa en els paràmetres normals.

—N'hi havia més o...?

Sarros va assentir amb el cap.

—Això em van dir. Un camp sencer sembrat de pedres.

L'espiral es va estrènyer al pit de Murtagh.

—Negres i cremades?

—Com abrusades pel foc, però sense cap rastre de flames o fum.

Essie va dir:

—D'on ve?

Sarros va somriure i la nena es va espantar. Com molts dels genets de les planes centrals d'Alagaësia, Sarros tenia unes dents punxegudes.

Per a Murtagh, aquella visió era un recordatori desagradable d'un altre home, encara menys agradable, amb unes dents semblants... «Durza».

—Bé —va dir Sarros—, aquest és el quid de la qüestió, jo veneta, ja ho crec que sí.

Murtagh va estirar el braç cap a la pedra i Sarros va abaixar una mà sobre el fragment lluent, que va empresonar darrere els seus dits.

—No —va dir—. Abans calés, rodamon.

Disgustat, Murtagh va treure una bosseta de cuir de sota la capa gruixuda. Es va sentir un soroll metàl·lic quan la va deixar sobre la taula.

El somriure de Sarros es va eixamplar. L'home va desfer el cordill que subjectava la bossa per revelar una resplendor de monedes d'or a dins. Essie va fer un bot. Murtagh dubtava que hagués vist mai una corona sencera.

—La meitat ara —va dir—. I la resta quan em diguis on has trobat això. —Va tocar la pedra amb la punta d'un dit.

Sarros va emetre un soroll estrany, com si s'ofegués. Reia. Llavors va dir:

—Ah, no, rodamon. De cap manera. Crec que en comptes d'això ens hauries de donar la resta dels teus calés, i aleshores potser et deixarem conservar el cap.

38

A la sala comuna, els homes vestits amb pells es van ficar les mans dins les capes, i Murtagh va veure punys d'espases mig amagats a sota.

No estava sorprès, però sí decebut. De veritat Sarros trenca el seu tracte només per cobdícia?

Que ordinari.

Essie va veure les espases i va esbatanar els ulls. «Maleït sigui». Abans que Murtagh pogués intervenir, la nena es va inclinar endavant, i es disposava a cridar o fer alguna cosa quan Sarros va treure un ganivet de fulla estreta i l'hi va posar contra el coll.

—No, no —va advertir—. No diguis ni piu, joveneta, o t'obriré el coll de proa a popa.